

Kamer van Volksvertegenwoordigers

ZITTING 1964-1965

10 DECEMBER 1964

BEGROTING

van het Ministerie van Binnenlandse Zaken
en van het Openbaar Ambt
voor het dienstjaar 1965.

(Kredieten betreffende de Binnenlandse Zaken.)

VERSLAG

NAMENS DE COMMISSIE VOOR
DE BINNENLANDSE ZAKEN (1) UITGEBRACHT
DOOR DE HEER VAN DEN EYNDE.

DAMES EN HEREN,

Uw Commissie heeft de begroting van Binnenlandse Zaken en van het Openbaar Ambt op 18 november 1964 behandeld in aanwezigheid van de heer Gilson, Minister van Binnenlandse Zaken en van het Openbaar Ambt.

De gewone kredieten betreffende de Binnenlandse Zaken bedragen voor het dienstjaar 1965 de som van 10.903.988.000 frank tegen 10.390.931.000 frank voor het dienstjaar 1964, hetzij een verhoging met 513.057.000 frank.

Deze verhoging is in hoofdzaak te wijten aan de verhoging van de dotatie van het Fonds der gemeenten (art. 24-1°), die van 8.960.000.000 frank voor het dienstjaar 1964

(1) Samenstelling van de Commissie :

Voorzitter : de heer Moyersoën.

A. — Leden : de heren Bijnens, Callebert, Decker, De Rijck, Devos (Robert), Kiebooms, Meyers, Moyersoën, Saint-Remy, Van den Eynde, Verroken. — de heren Bracops, Cools, De Cooman, Demets, De Pauw, Feyaerts, Gruselin, Harmegnies, Juste, Van Cleemput. — de heren Lefebvre (René), Piron.

B. — Plaatsvervangers : de heren Allard, Eneman, Hermans, Posson, Servais, Verbaanderd. — de heren Bary, Cudell, Detiège, Merlot, Van Hoorick. — de heer Vanderpoorten.

Zie :

4-VIII (1964-1965) :

N° 1 : Begroting.

Chambre des Représentants

SESSION 1964-1965

10 DÉCEMBRE 1964

BUDGET

du Ministère de l'Intérieur
et de la Fonction publique
pour l'exercice 1965.

(Crédits afférents à l'Intérieur.)

RAPPORT

FAIT AU NOM DE LA COMMISSION
DE L'INTERIEUR (1)
PAR M. VAN DEN EYNDE.

MESDAMES, MESSIEURS,

Votre Commission a examiné le budget de l'Intérieur et de la Fonction publique en sa réunion du 18 novembre 1964, à laquelle assistait M. Gilson, Ministre de l'Intérieur et de la Fonction publique.

Les crédits ordinaires afférents à l'Intérieur s'élèvent à 10.903.988.000 francs pour l'exercice 1965, alors qu'ils étaient de 10.390.931.000 francs pour l'exercice 1964, ce qui représente une augmentation de 513.057.000 francs.

Cette augmentation est due essentiellement à l'accroissement de la dotation du Fonds des communes (art. 24-1°), qui passe, de 8.960.000.000 de francs pour l'exercice 1964, à

(1) Composition de la Commission :

Président : M. Moyersoën.

A. — Membres : MM. Bijnens, Callebert, Decker, De Rijck, Devos (Robert), Kiebooms, Meyers, Moyersoën, Saint-Remy, Van den Eynde, Verroken. — MM. Bracops, Cools, De Cooman, Demets, De Pauw, Feyaerts, Gruselin, Harmegnies, Juste, Van Cleemput. — MM. Lefebvre (René), Piron.

B. — Suppléants : MM. Allard, Eneman, Hermans, Posson, Servais, Verbaanderd. — MM. Bary, Cudell, Detiège, Merlot, Van Hoorick. — M. Vanderpoorten.

Voir :

4-VIII (1964-1965) :

— N° 1 : Budget.

op 9.450.000.000 frank voor het dienstjaar 1965 wordt gebracht, wat m.a.w. een vermeerdering van 490.000.000 frank is.

In dit krediet werd rekening gehouden met een bijkrediet van 115.000.000 frank dat op het aanpassingsfeuilleton voor het dienstjaar 1964 voorkomt.

Het krediet stemt overeen met de dotatie die door de wet van 16 maart 1964 aan het Gemeentefonds toegekend werd.

Er zij hier herinnerd aan het feit dat die wet het Fonds der gemeenten op grondige wijze hervormd heeft.

Zij voorzag in een verhoogde en aan het indexcijfer gekoppelde dotatie; één enkel Fonds werd in de plaats gesteld van de twee voormalige fondsen: het Fonds der gemeenten en het Gemeentefonds voor openbare onderstand. Bovendien heeft die wet gepoogd het fonds volgens een wetenschappelijke methode te verdelen met inachtneming van de werkelijke behoeften van de gemeenten en niet meer van de uitgaven. Ten slotte heeft die wet voorzien in een overgangperiode gespreid over drie jaar (1964-1966).

Vanaf 1 januari 1967 wordt het Gemeentefonds in zijn geheel gestijfd met een aandeel in de opbrengst der Rijksbelastingen van het voorlaatste dienstjaar. Er werd echter in een veiligheidsklep voorzien, in die zin dat de dotatie van 1967 niet minder mag bedragen dan de dotatie van 1966 + 5 %, hetzij 10.350.000.000 frank. De overgangsdotatiën werden immers telkens met 5 % verhoogd. Deze dotatiën werden vastgesteld op basis van 1/8 van de fiscale ontvangsten in plaats van 1/9 zoals dit door een vorige wet was bepaald.

Aldus bepaalt artikel 2 van de wet dat de dotatie van het Gemeentefonds voor het jaar 1965 op 9.450 miljoen frank wordt vastgesteld, hetgeen neerkomt op 8.960 miljoen frank (dotatie 1964) + 5 % + 42.000.000 frank. Dit bedrag dat in de dotatie van 1964 niet voorkwam, moet volgens de verklaring van de Minister dienen om de last te dragen van door sommige gemeenten aangegane leningen tot dekking, overeenkomstig artikel 20, § 6, van de wet van 23 december 1963 op de ziekenhuizen, van het tekort van de door de Commissie van Openbare Onderstand beheerde ziekenhuizen.

* * *

De buitengewone uitgaven worden geraamd op 51.200.000 frank. Voor het dienstjaar 1964 waren geen nieuwe uitgaven voorzien omdat voor dit dienstjaar de overdracht van de vroegere toegestane kredieten toegelaten werd.

De uitgaven voor 1965 zijn vereist voor de uitbouw van de burgerlijke bescherming, die door de wet van 13 december 1963 gereorganiseerd werd. Desbetreffend zij vermeld:

— de aanschaffing van materieel en uitrusting voor de infrastructuur van de burgerlijke bescherming (burgerlijke detectie- en alarmnet tegen de radioactiviteit ingevolge de aanbevelingen van de N. A. T. O.; oprichting en uitrusting van de interventie-krachten van de B. B.);

— de werken voor de bouw en de inrichting van installaties voor de infrastructuur van de burgerlijke bescherming alsook voor de verwerving van onroerende goederen (installaties van het detectie- en alarmnet, met name de oprichting van een « Fall-out centrum »; inrichting van het Rijksdomain te Florival; bouw van installaties en inrichting van lokalen in twee mobiele colonnes overeenkomstig de wet van 3 juni 1964 houdende het statuut van de gewetensbezwaarden).

* * *

9.450.000.000 francs pour l'exercice 1965, ce qui correspond à une augmentation de 490.000.000 de francs.

Le crédit demandé tient compte d'un crédit supplémentaire de 115.000.000 de francs, figurant au feuillet d'ajustement pour l'exercice 1964.

Il correspond à la dotation attribuée au Fonds des communes par la loi du 16 mars 1964.

Il convient de rappeler ici que cette loi a opéré une réforme profonde du Fonds des communes.

Elle a prévu une augmentation de la dotation et l'indexation de celle-ci; un Fonds unique a remplacé les deux Fonds précédents: le Fonds des communes et le Fonds communal d'assistance publique. La même loi a, en outre, pour but de répartir le fonds selon une méthode scientifique en tenant compte des besoins réels des communes au lieu des dépenses. Enfin, cette loi a prévu une période transitoire se répartissant sur trois années (1964-1966).

Dès le 1er janvier 1967, le Fonds des communes sera alimenté en totalité par une part du produit des impôts de l'Etat de l'exercice antérieur; il a toutefois été prévu un dispositif de sécurité, en ce sens que la dotation pour l'exercice 1967 ne pourra être inférieure à celle de 1966 + 5 %, c'est-à-dire à 10.350.000.000 de francs. Les dotations transitoires ont, en effet, été augmentées de 5 % chaque année. Elles ont été fixées sur la base de 1/8 des recettes fiscales au lieu de 1/9 comme le prévoyait la loi précédente.

L'article 2 de la loi stipule que la dotation du Fonds des communes est fixée à 9.450 millions de francs pour l'année 1965, ce qui représente 8.960 millions de francs (dotation de 1964) + 5 % + 42.000.000 de francs. Le Ministre déclare que ce montant, qui ne figurait pas dans la dotation de 1964, est destiné à compenser la charge des emprunts que certaines communes sont amenées à contracter en vue de couvrir conformément à l'article 20, § 6, de la loi du 23 décembre 1963 sur les hôpitaux, le déficit des établissements hospitaliers gérés par les Commissions d'Assistance publique.

* * *

Les dépenses extraordinaires sont estimées à 51.200.000 francs. Aucune dépense nouvelle n'était prévue pour l'exercice 1964 étant donné que le transfert des crédits accordés antérieurement fut autorisé pour cet exercice.

Les dépenses de 1965 sont destinées au développement de la protection civile, celle-ci ayant été réorganisée par la loi du 31 décembre 1963. Nous mentionnerons ici:

— l'acquisition de matériel et d'équipement pour l'infrastructure de la protection civile (réseau civil de détection et d'alerte contre la radioactivité, conformément aux recommandations de l'O. T. A. N.; construction et équipement des forces d'intervention de la protection civile);

— les travaux de construction et d'aménagement d'installations pour l'infrastructure de la protection civile ainsi que l'acquisition de biens immeubles (installations du réseau de détection et d'alerte, notamment la construction d'un centre « Fall-out »; aménagement du domaine de l'Etat à Florival; construction d'installations et aménagement de locaux dans deux colonnes mobiles, conformément à la loi du 3 juin 1964 portant statut des objecteurs de conscience).

* * *

De Minister van Binnenlandse Zaken heeft een inleidende uiteenzetting gegeven over enkele problemen betreffende zijn begroting.

1° — *Gemeentefonds*. — De Minister heeft gewezen op de ingevolge de wet van 16 maart 1964 verhoogde dotatie van het Gemeentefonds. Dit werd hierboven uiteengezet. Hij betreurt echter dat de meerwaarde voor een groot deel opgeslorpt werd door de verhoging van de wedden van het gemeentepersoneel tengevolge van de herwaardering van het openbaar ambt op 1 juli 1962. Dit feit werd in het licht gesteld in een studie uitgaande van de Bond der Belgische steden en gemeenten. Aldus is voor de gemeenten een nieuw probleem ontstaan want de verhoging der wedden is een onproductieve uitgave.

Derhalve heeft de Minister aan zijn diensten opdracht gegeven de weerslag van de herwaardering van het openbaar ambt op de financiële toestand van de gemeenten te berekenen en na te gaan op welke wijze het nieuw gestoord evenwicht in de gemeentebegrotingen kan hersteld worden.

De Minister wees er echter op dat het probleem van de gemeentelijke begrotingen *in zijn geheel* moet bekeken worden: naast de verhoogde dotatie van het Fonds, hebben de gemeenten een eigen fiscaliteit waarvan de grondslag door recente wetten uitgebreid werd. Deze fiscale inkomsten zullen ook door de verhoging van de wedden gunstig beïnvloed worden. De Minister erkent evenwel dat deze verhoging van inkomsten de nieuwe lasten van de gemeenten niet compenseert.

2° — *Samenvoeging van gemeenten*. — De Minister herinnert aan de resultaten die reeds bereikt werden dank zij de toepassing van de in artikelen 91 en 92 van de wet van 14 februari 1961 (zg. eenheidswet) bepaalde procedure (zie wetten van 2 en 6 juli 1964, tot bekrachtiging van reeksen koninklijke besluiten genomen in uitvoering van die artikelen van de eenheidswet).

Deze wetten hebben betrekking op 150 gemeenten, die in meer organische en economisch verantwoorde gemeentelijke entiteiten opgenomen werden. De Minister verklaart dat hij bereid is deze procedure voort te zetten, hoewel het gewenst lijkt een zekere pauze in acht te nemen gelet op het feit dat de gemeenteraadsverkiezingen pas werden gehouden en het niet opportuun blijkt in die gemeenten thans opnieuw verkiezingen te organiseren.

Het te bereiken doel moet zijn dat de 2.663 vóór de fusieprocedure bestaande gemeenten tot een 2.000-tal gemeenten herleid worden.

Voor een verdergaande concentratie van de gemeentelijke structuren in ons land moet naar andere formules worden gezocht. Voortgaande op een door de Bond van de Belgische steden en gemeenten verrichte studie, gaat de voorkeur van de Minister naar de oprichting van *federaties van gemeenten*, gesteund op de onderlinge samenwerking van een bepaalde groep van gemeenten.

Er moet gestreefd worden naar de oprichting van een 150-tal zones die een relatieve homogeniteit vertonen op economisch, sociaal en cultureel gebied. Dit moet op drie-voudige wijze gebeuren: door de oprichting van stedelijke centra, voor de gebieden die een kleine of middelgrote stad als centrum hebben, van landelijke districten voor de plattelandsgebieden en van grote agglomeraties voor de grote stedelijke complexen.

Deze federaties van gemeenten zullen essentieel bestaan in het in gemeenschap brengen van bepaalde diensten. Een zeer groot aantal gemeenten hebben dringende behoefte aan de coördinatie van bepaalde diensten.

Le Ministre de l'Intérieur a fait un exposé introductif au sujet de quelques problèmes intéressant son budget.

1° — *Le Fonds des communes*. — Le Ministre a rappelé l'accroissement, résultant de la loi du 16 mars 1964, de la dotation du Fonds des communes. Cette question a déjà été exposée ci-dessus. Le Ministre regrette cependant que l'augmentation ait été absorbée, en grande partie, par la majoration des traitements des agents communaux, conséquence de la revalorisation de la fonction publique à la date du 1er juillet 1962. Une étude de l'Union des Villes et Communes belges a mis ce fait en lumière. Les communes se trouvent donc devant un problème nouveau, car l'augmentation des traitements constitue une dépense improductive.

C'est pour cette raison que le Ministre a chargé ses services de calculer l'incidence de la revalorisation de la fonction publique sur la situation financière des communes et d'examiner de quelle manière il pourrait être remédié au nouveau déséquilibre des budgets communaux.

Le Ministre fait cependant observer qu'il convient de considérer le problème des budgets communaux *dans son ensemble*: outre la dotation majorée du Fonds, chaque commune dispose d'une fiscalité propre dont la base a été élargie en vertu de lois récentes. Ces recettes fiscales seront aussi favorablement influencées par l'augmentation des traitements. Le Ministre admet toutefois que cet accroissement des recettes ne compense pas les charges nouvelles des communes.

2° — *Fusions de communes*. — Le Ministre rappelle les résultats déjà atteints par lui en appliquant la procédure prévue aux articles 91 et 92 de la loi du 14 février 1961 (loi, dite « loi unique ») (voir lois du 2 et du 6 juillet 1964, portant ratification d'arrêtés royaux pris en exécution desdits articles de la loi unique).

Ces lois concernent 150 communes qui ont été fusionnées en des « entités » communales, justifiées des points de vue organique et économique. Le Ministre se déclare disposé à poursuivre cette procédure, bien qu'il semble souhaitable d'observer une certaine pause, compte tenu du fait que les élections communales viennent à peine d'avoir lieu et qu'il ne s'indique pas actuellement d'organiser à nouveau des élections à l'échelle communale.

Le but à atteindre est de réduire à quelque deux mille les 2.663 communes existant lors de l'instauration de la procédure de fusion.

Pour une concentration plus poussée des structures communales de notre pays, d'autres formules devront être recherchées. Le Ministre, se basant sur une étude faite par l'Union des Villes et Communes belges, marque sa préférence pour la création de *fédérations de communes*, basées sur la collaboration de communes formant un certain ensemble.

Il faut envisager la création de quelque 150 zones, présentant une homogénéité relative dans les domaines économique, social et culturel. Cela est à réaliser d'une triple manière: par la création de centres urbains, pour les régions, centrées sur une ville de petite ou moyenne importance; de centres ruraux, pour les régions rurales et en de grandes agglomérations pour les grands complexes urbains.

Ces fédérations de communes se borneront essentiellement à mettre en commun certains services. De très nombreuses communes ont, d'urgence, besoin d'une coordination de certains services.

De federaties zullen in de lijn liggen van de thans bestaande intercommunale verenigingen en de inspanningen van deze laatste voortzetten en rationaliseren. Als voorbeelden citeert de Minister de sociale woongelegenheden, de gezondheidscentra, de zwembaden, de schouwburgen, enz... Hij wijst vooral op het groot belang van dit opzet voor de landelijke districten. Om te beletten dat deze zones zouden leeglopen moeten er attractieve centra worden opgericht, met een minimum administratieve, sociale, economische en kulturele uitrusting, met aan het hoofd een centraliserend bestuursorgaan. Van zelfsprekend zal deze administratieve new look van de gemeenten met behulp van de Staat verwezenlijkt worden.

3° — *Fonds der provinciën.* — Het aangevraagd krediet bedraagt 824.925.000 frank (art. 24-2°). Er is een vermeerdering van 24.262.000 frank, rekening gehouden met een bijkrediet van 24.263.000 frank in het aanpassingsfeuilleton voor het dienstjaar 1964. Deze dotatie werd berekend overeenkomstig de bepalingen van artikel 27 van de gecoördineerde wetten en besluiten betreffende de gemeentelijke en provinciale financiën (inclusief de mobiliteit volgens het indexcijfer).

De Minister verklaart dat, zoals dit het geval was met het Gemeentefonds, het Fonds der provinciën ook aangepast zal worden. Desbetreffend zal, in 1965, een wetsontwerp worden ingediend. Een meer rechtvaardige verdeling tussen de verschillende provinciën zal worden nagestreefd. De in het uitzicht gestelde verhoging zal over drie jaar, vanaf 1 januari 1965, gespreid worden. Nochtans, zijn de besprekingen hieromtrent op regeringsvlak nog niet volledig beëindigd.

4° — Ten slotte wordt door de Regering gestreefd naar een betere werking van de instellingen op gemeentelijk en provinciaal vlak. Dit staat in samenhang met de werkzaamheden van de praeconstitutionele conferentie van de Ronde tafel.

Twee doeleinden worden beoogd :

a) *deconcentratie van het centraal gezag* : de deconcentratie bestaat hierin dat de *uitoefening* van een gedeelte van de macht van het centraal gezag aan de *hiërarchisch ondergeschikte* agenten van het centraal gezag in de provincie (provinciegouverneurs, arrondissementscommissarissen, buitendiensten van het centraal bestuur), overgedragen wordt.

Het blijkt vooral aangewezen dat de uitvoeringstaken van het centraal gezag gedeeltelijk aan de provinciegouverneurs worden overgedragen, ten einde het centraal gezag in staat te stellen zijn volle aandacht aan de specifieke conceptietaken te wijden.

Reeds werd een aanvang gemaakt met deze politiek door de wet van 27 juni 1962 houdende deconcentratie van de vernietigingsbevoegdheid van de Koning. Door deze wet wordt aan de provinciegouverneur de bevoegdheid verleend om de besluiten van de gecomcenteraden van gemeenten die minder dan tienduizend inwoners tellen te vernietigen.

b) *Een verder doorgevoerde decentralisatie*, d.i. het toekennen van een gedeelte van de *macht zelf*, die in handen is van het centraal gezag, aan de plaatselijke of regionale overheden, onder voorbehoud dat de Staat het recht behoudt de beslissingen die met het openbaar belang strijdig zijn te vernietigen.

Een ruimere autonomie zal dus aan de provinciale en aan de gemeentelijke overheden worden verleend. Dit zal neerkomen op een versoepeling en, in sommige gevallen op de afschaffing van de goedkeuringsvoogdij. De vernietigingsvoogdij moet onaangetast blijven, doch zij is uitzonderlijker. De overeenkomst die hierover in de praeconstitu-

Les fédérations se situeront dans la ligne des sociétés intercommunales actuellement existantes et elles poursuivront et coordonneront les efforts de ces dernières. A titre d'exemple, le Ministre cite les habitations sociales, les centres de santé, les bassins de natation, les théâtres, etc... Il souligne surtout l'importance de ce projet pour les districts ruraux. Afin d'éviter le dépeuplement de ces zones, il convient de créer des centres d'attraction, dotés d'un minimum d'« infrastructure » administrative, sociale et économique et relevant d'un organe administratif centralisateur. Il va de soi que ce « new-look » administratif des communes sera réalisé avec l'aide de l'Etat.

3° — *Le Fonds des provinces.* — Le crédit demandé s'élève à 824.925.000 francs (art. 24-2°). Il y a une augmentation de 24.262.000 francs, compte tenu d'un crédit supplémentaire de 24.263.000 francs au feuilleton d'ajustement pour l'exercice 1964. Cette dotation est calculée conformément aux dispositions de l'article 27 des lois et arrêtés coordonnés concernant les finances provinciales et communales (y compris la mobilité résultant de l'indexation).

Le Ministre déclare que le Fonds des provinces doit également être adapté, comme ce fut déjà le cas pour le Fonds des communes. Un projet de loi sera déposé à cet effet en 1965. L'objectif sera une répartition plus équitable entre les diverses provinces. L'augmentation envisagée s'étalera sur trois années, à partir du 1er janvier 1965. Toutefois, les négociations à ce sujet ne sont pas encore entièrement terminées à l'échelon gouvernemental.

4° — Enfin, le Gouvernement recherche un meilleur fonctionnement des institutions au niveau communal et provincial. La solution de ce problème est liée aux travaux de la conférence préconstitutionnelle de la Table ronde.

Deux objectifs sont visés :

a) *la déconcentration du pouvoir central* : par déconcentration, il faut entendre le transfert de l'*exercice* d'une partie des compétences du pouvoir central aux agents hiérarchiquement subordonnés à ce dernier à l'échelon provincial (gouverneurs de province, commissaires d'arrondissement, services extérieurs de l'administration centrale).

Il semble surtout indiqué de transférer aux gouverneurs de provinces certaines tâches d'exécution du pouvoir central, afin de permettre à celui-ci de consacrer toute son attention aux tâches de conception proprement dites.

Cette politique a déjà été amorcée par la loi du 27 juin 1962 portant déconcentration du pouvoir d'annulation du Roi. La loi en question confère au gouverneur de la province le pouvoir d'annuler les décisions des conseils communaux des communes comptant moins de dix mille habitants.

b) *Une décentralisation plus poussée*, c'est-à-dire l'octroi aux pouvoirs locaux ou régionaux d'une partie du *pouvoir même* dont dispose le pouvoir central, à la condition que l'Etat conserve le droit d'annuler les décisions contraires à l'intérêt public.

Les autorités provinciales ainsi que les autorités communales se verront donc octroyer une plus large autonomie. Cette mesure équivaudra à un assouplissement et, en certains cas, à une suppression de la tutelle d'approbation. La tutelle d'annulation doit rester intacte, mais elle se présente plus rarement. L'accord conclu sur ce point à la conférence

tionele Ronde Tafelconferentie bereikt werd moet echter nog worden voorgelegd aan de nationale partijen. Slechts daarna zal de Regering een wetsontwerp kunnen indienen.

5° — Op regeringsvlak is er nog een wetsontwerp in voorbereiding houdende vaststelling van het statuut van het personeel der gemeenten. Aan dit wetsontwerp wordt ook het vraagstuk van de classificatie der gemeenten vastgeknoot.

* * *

Tijdens de almegeene bespreking werden aan de Minister verscheidene vragen gesteld. Zij worden hieronder weergegeven met vermelding van het antwoord van de Minister.

I. — Algemene administratieve en financiële problemen.

Een lid spreekt zijn voldoening uit over de maatregelen die de Minister voor de provinciën aankondigt.

Hij stelt vast dat het scepticisme, waarvan hij ter gelegenheid van de bespreking van de wet van 16 maart 1964 betreffende het gementefonds blijk gegeven heeft door de feiten als juist bevonden werd (cf. verslag De Cooman, doc. Kamer, n° 709/2).

Thans zijn de gemeenten voor nieuwe moeilijke financiële toestanden geplaatst.

Hij vraagt aan de Minister of er fondsen voorzien werden om de gemeenten, tijdens de overgangperiode, toe te laten de tekorten van de gasthuizen van de commissies van openbare onderstand te dekken.

De Minister, in zijn antwoord, herinnert aan de sanering die terzake door de wet doorgevoerd werden. De lasten van de tekorten van de gasthuizen wogen op een ondragelijke wijze op een tachtigtal gemeenten.

Men beleefde een regime van georganiseerde schulden. De nieuwe wet op het Gemeentefonds en de wet op de hospitalen hebben de gemeenten van deze uitgaven vrijgesteld en deze op de Staat — begroting van het Ministerie van Volksgezondheid — overgedragen (cf. art. 1 van de wet van 16 maart 1964 betreffende het Gemeentefonds en artikelen 13 en 14 van de wet van 23 december 1963 op de ziekenhuizen).

De wet op de ziekenhuizen heeft in een overgangsregime voorzien voor de jaren 1964 en 1965. Krachtens artikel 20, § 6 van die wet « kan, in geval van tekort in de beheersrekeningen van de ziekenhuizen van een commissie van openbare onderstand, de gemeente ertoe gemachtigd worden in de vorm van leningen de nodige fondsen tot aanzuivering van dit tekort voor te schieten, indien zij het bewijs levert dat zij niet in staat is zelf de uitgave te dekken door het verlenen van een toelage om niet ».

Men zal opmerken dat de verplichting van de gemeente in een heel ander daglicht komt te staan dan volgens het gemeen recht tot heden het geval was. Krachtens artikel 131, 16° en 17° der gemeentewet en artikel 32 van de wet van 27 november 1891 berust op de gemeente de verplichting in het tekort van de C. O. O. te voorzien. Artikel 13 van de wet op de ziekenhuizen bepaalt thans duidelijk dat de gemeenten niet verplicht zijn het tekort van de commissies van openbare onderstand te dekken, dat uit de werking van hun ziekenhuizen is ontstaan. Er is dus geen juridische verplichting meer voor de gemeente.

Doch in de praktijk stelt zich wel een probleem, daar de door de gemeenten aan de C. O. O.'s toegestane leningen wellicht niet terugvorderbaar zullen zijn. De Minister verklaart dat de lasten van deze leningen gedragen moeten worden door het hulpfonds van de gemeenten dat door de wet van 16 maart 1964 opgericht werd.

Om deze lasten te dragen werden, zoals hierboven is uiteengezet, 42 miljoen frank aan de dotatie voor 1965 toegevoegd. Vanaf 1 januari 1966 moeten deze lasten door

préconstitutionnelle de la Table ronde doit encore être soumis aux partis nationaux. Ce n'est qu'après cette ratification que le Gouvernement pourra déposer un projet de loi.

5° — Le Gouvernement a encore sur le métier un projet de loi fixant le statut du personnel communal. Le problème de la classification des communes se rattache également à ce projet.

* * *

Diverses questions ont été posées au Ministre au cours de la discussion générale. Elles sont reproduites ci-après, suivies de la réponse du Ministre.

I. — Problèmes administratifs et financiers d'ordre général.

Un membre exprime sa satisfaction au sujet des mesures, annoncées par le Ministre en ce qui concerne les provinces.

Il constate que le scepticisme dont il a fait preuve à l'occasion de la discussion de la loi du 16 mars 1964 relative au Fonds des communes s'est justifié par les faits (Cfr. rapport de M. De Cooman, Doc. Chambre n° 709/2).

Actuellement, les communes se trouvent de nouveau en face d'une situation difficile.

Il demande au Ministre s'il a été prévu des fonds permettant aux communes de couvrir les déficits des hôpitaux relevant des commissions d'assistance publique, surtout au cours de la période de transition.

Dans sa réponse, le Ministre rappelle l'assainissement réalisé en la matière par la loi. Les déficits des hôpitaux constituent une charge intolérable pour quelque quatre-vingts communes.

On a connu un régime d'endettement organisé. La nouvelle loi sur le Fonds des communes et la loi sur les hôpitaux ont déchargé les communes de ces dépenses et ont transféré la charge de celles-ci à l'Etat — budget du Ministère de la Santé Publique (voir l'art. 1er de la loi du 16 mars 1964 relative au Fonds des communes ainsi que les articles 13 et 14 de la loi du 23 décembre 1963 sur les hôpitaux).

La loi sur les hôpitaux a prévu un régime transitoire pour les années 1964 et 1965. En vertu de l'article 20, § 6, de ladite loi, la commune peut, en cas de déficit des comptes de gestion des hôpitaux d'une commission d'assistance publique, « être autorisée à avancer, sous forme de prêts, les fonds nécessaires à l'apurement de ce déficit, si elle établit qu'il ne lui est pas possible de couvrir elle-même la dépense par une subvention allouée à fonds perdus ».

On remarquera que l'obligation de la commune acquiert un caractère très différent de celui qu'elle avait jusqu'à présent conformément au droit commun. En vertu de l'article 131, 16° et 17°, de la loi communale et de l'article 32 de la loi du 27 novembre 1891, il incombe à la commune de suppléer au déficit de la C. A. P. L'article 13 de la loi sur les hôpitaux stipule à présent clairement que les communes ne sont pas tenues de couvrir le déficit qui résulterait, pour les commissions d'assistance publique, du fonctionnement de leurs hôpitaux. Il n'existe donc plus, pour la commune, d'obligation d'ordre juridique.

En pratique toutefois, un problème se pose néanmoins puisque les prêts consentis par les communes aux C. A. P. ne seront probablement pas récupérables. Le Ministre déclare que les charges de ces emprunts devront être supportées par le Fonds d'aide du Fonds des communes, créé par la loi du 16 mars 1964.

Ainsi qu'exposé ci-dessus, la dotation pour 1965 a été majorée de 42 millions de francs pour permettre de faire face aux dites charges. A partir du 1er janvier 1966, celles-ci

de begroting van het Ministerie van Volksgezondheid gedragen worden.

* * *

Een lid brengt hulde aan de Minister voor zijn inspanningen, tijdens deze legislatuur, ten bate van de gemeenten. Geen enkele regering heeft tot nu toe een dergelijke inspanning gedaan. Ook de wijze waarop hij met de Bond van de Belgische steden en gemeenten samengewerkt heeft, wordt zeer op prijs gesteld.

Hetzelfde lid heeft er op aangedrongen dat de Regering naar buitengewone middelen zou uitzien die de gemeenten in staat zullen stellen de tekorten van de ziekenhuizen tijdens de overgangperiode te kunnen dragen.

Hij wijst op een studie die door de Bond van de Belgische steden en gemeenten bij een veertigtal commissies van openbare onderstand ingesteld werd en dat op een drievoudig gebied: betaling van leveranciers, betaling van het personeel en betaling van de onderstand. Verscheidene commissies bevinden zich in een zodanige toestand dat zij hun betalingen zullen moeten staken.

Voorst herinnert hij aan de alarmkreet die de Bond heeft laten horen in verband met de financiële toestand van de gemeenten. De herwaardering van het openbaar ambt, de koppeling van de wedden en lonen aan het indexcijfer en de sociale programmatie hebben de gemeenten in een nieuwe helse kringloop gebracht, die op verre na niet door de verruiming van de gemeentelijke fiscaliteit kon worden gecompenseerd en rechtstreekse nadelige invloed had op hun financiële toestand. De verruiming van de gemeentelijke fiscaliteit wordt opgeslorpt door de verhoogde uitgaven in de sector van de investeringen (bv. de openbare werken).

Het lid verklaart volledig in te stemmen met de door de Minister geschetste politiek op het gebied van de geografische concentratie der gemeenten, en inzonderheid met de oprichting van de grote agglomeraties. De technische centralisatie van deze laatste postuleert het oprichten van metropolitane raden. Hiervan is de thans op bevredigende wijze functionerende Conferentie van de Brusselse burgemeesters een voorafbeelding.

Het lid betuigt insgelijks zijn akkoord met de door de Regering voorgenomen administratieve decentralisatie en deconcentratie. Hij vraagt aan de Minister dat de Bond van de Belgische steden en gemeenten bij de voorbereiding van deze wetsontwerpen geraadpleegd zou worden. De Minister heeft hierop bevestigend geantwoord.

Een lid heeft gevraagd of de Regering in de onmiddellijke toekomst, en met name voor het dienstjaar 1965, maatregelen overweegt ten bate van de provinciale financiën.

De Minister heeft geantwoord dat er geen nieuwe maatregelen kunnen overwogen worden vóórdat het aangekondigde wetsontwerp besproken is. De provinciale begrotingen voor 1965 zullen dus volgens de traditionele normen moeten worden uitgevoerd. Vanzelfsprekend zullen eventueel bijkredieten in het aanpassingsfeuilleton voor het dienstjaar 1965 uitgetrokken kunnen worden.

Op het stuk van de gemeentelijke financiën, bevestigt de Minister dat hij zijn departement opdracht heeft gegeven de financiële toestand van de gemeenten opnieuw te herzien in het licht van de lasten, die hun door de herwaardering van het openbaar ambt opgelegd werden.

Wat betreft de inzichten van de Regering inzake geografische concentratie en inzake administratieve decentralisatie en deconcentratie, neemt de Minister met voldoening nota van de aanmoedigingen die hij bij de grote meerderheid van de leden desbetreffend heeft gekregen.

Een lid heeft nochtans voorbehoud gemaakt ten aanzien van de leefbaarheid van de zogenaamde landelijke districten.

* * *

doivent être mises à charge du budget du Ministère de la Santé publique.

* * *

Un membre rend hommage au Ministre pour les efforts qu'il a consentis en faveur des communes au cours de la présente législature. Aucun gouvernement n'avait, jusqu'à ce jour, fait un tel effort. La façon dont il a coopéré avec l'Union des villes et communes belges est particulièrement digne d'éloges.

Le même membre a insisté pour que le Gouvernement recoure à des moyens extraordinaires pour permettre aux communes de supporter cette charge de la période transitoire.

Il attire l'attention sur une étude, effectuée par l'Union des villes et communes belges dans une quarantaine de commissions d'assistance publique et ce, en un triple domaine: paiement des fournisseurs, paiement du personnel et paiement des secours. La situation de certaines commissions est telle qu'elles devront cesser leurs paiements.

En outre, il rappelle le cri d'alarme, lancé par l'Union au sujet de la situation financière des communes. La revalorisation de la fonction publique, l'indexation des traitements et salaires ainsi que la programmation sociale ont entraîné les communes dans un nouveau cercle infernal que n'a pu briser — loin de là — l'extension de la fiscalité communale et qui a directement influé défavorablement sur leur situation financière. L'extension de la fiscalité communale est résorbée par l'accroissement des dépenses du secteur des investissements (des travaux publics, par exemple).

Le même membre déclare se rallier totalement à la politique esquissée par le Ministre en matière de concentration géographique des communes, et, en particulier à la création de grandes agglomérations. La centralisation technique de cette dernière postule la création de conseils métropolitains. La Conférence des bourgmestres de l'agglomération bruxelloise, qui fonctionne d'une manière satisfaisante, en constitue la préfiguration.

Le membre marque également son accord sur la déconcentration et la décentralisation administratives, envisagées par le Gouvernement. Il demande au Ministre que l'Union des villes et communes belges soit consultée lors de l'élaboration de ces projets de loi. Le Ministre a répondu par l'affirmative.

Un membre demande si le Gouvernement envisage de prendre dans un avenir immédiat — pour l'exercice 1965, notamment — des mesures en faveur des finances provinciales.

Le Ministre répond qu'aucune mesure nouvelle ne peut être envisagée avant la discussion du projet de loi annoncé. Les budgets provinciaux pour 1965 devront donc être exécutés conformément aux normes traditionnelles. Evidemment, des crédits supplémentaires pourront éventuellement être prévu au feuilleton d'ajustement pour l'exercice 1965.

Le Ministre confirme, en ce qui concerne les finances communales, qu'il a confié à son département la tâche de réexaminer la situation financière des communes, en tenant compte des charges que la revalorisation de la fonction publique leur a imposées.

Quant aux intentions du Gouvernement en matière de concentration géographique et en matière de décentralisation et de déconcentration administratives, le Ministre prend acte, avec satisfaction, des encouragements que la grande majorité des membres lui ont témoignés à ce sujet.

Un membre a cependant exprimé des réserves quant à viabilité des districts, dits « districts ruraux ».

* * *

II. — Bijzondere vraagstukken.

1°) Regionale centra voor de brandweer.

Een lid heeft gevraagd of de gemeenten die bij een centrum aangesloten zijn ook niet moeten bijdragen tot de kosten van de constructie en de pacht van de lokalen, waarin het centrum gevestigd is. Thans komen de gemeenten alleen tussen voor het materieel en de uitrusting. Het is niet billijk dat de hoofdplaats alleen de onroerende lasten moet dragen.

De Minister meent dat de huur en de onderhoudslasten van de gebouwen waarin de diensten van de brandweer gevestigd zijn in de contracten met de omliggende gemeenten begrepen zijn. Doch deze gemeenten kunnen vanzelfsprekend niet tussenkomen in de investeringskosten van de hoofdplaats, daar dit kapitaal de eigendom blijft van deze laatste.

2°) Personeelskaders der gemeenten.

Een lid wijst er op dat het vraagstuk van de gemeentelijke personeelskaders nog niet opgelost is, hoewel de wet van 14 februari 1961 (zg. eenheidswet) bepaald had dat de gemeenteraden met 's Konings goedkeuring het kader en de voorwaarden inzake aanwerving en bevordering van het gemeentepersoneel konden bepalen (art. 65). Hoe het ook zij, het duurt jaren alvorens het centraal gezag een beslissing treft over een beraadslaging van een gemeenteraad strekkende tot de aanwerving van een nieuw personeelslid. Op dit gebied hebben de gemeenten af te rekenen met een ziekelijk wantrouwen vanwege de tutelair overheid, zodat hier ook het beginsel van de gemeentelijke autonomie een ijdel woord geworden is. Het lid is van oordeel dat de wet of de Koning een kader zou moeten vaststellen, binnen welke de gemeenten vrij de vereisten van hun personeel zouden kunnen vaststellen.

Het lid betreurt ook dat een dubbele goedkeuring vanwege het centraal gezag vereist wordt, met name eerst een beslissing waarbij de gemeente gemachtigd wordt om het personeelslid aan te werven, en een tweede beslissing waarbij over het geldelijk statuut van dit personeelslid uitspraak wordt gedaan. Volgens het lid moet de machtiging tot aanwerving ook de machtiging om het geldelijk statuut vast te stellen omvatten.

De Minister antwoordt dat zijn departement een groot aantal beraadslagingen van de gemeenteraden tot wijzigingen van de personeelskaders goedgekeurd heeft. Er is dus geen sprake van een systematische weigering. Voor het overige gaat de Minister akkoord met de suggesties van het lid en verklaart dat deze aangelegenheid zal worden geregeld in het wetsontwerp betreffende de decentralisatie en de deconcentratie. Dit wetsontwerp zal de *algemene regelen* vaststellen, die de gemeenten in verband met hun personeelskaders zullen inachtnemen; binnen deze perken zullen de gemeenten zelf over hun personeelsvereisten kunnen oordelen. Deze beslissingen zullen dan niet aan de goedkeuringsvoogdij onderworpen worden, doch wel eventueel aan de vernietigingsvoogdij als zij buiten de door de Koning vastgestelde normen gaan.

De Minister is ook van oordeel dat de kaderwijzigingen en barema's tegelijk behandeld moeten worden. Deze opvatting heeft zijn weerslag gevonden in de structuren van zijn departement zelf, waar de diensten voor de provinciale en gemeentelijke zaken en de diensten voor de provinciale en gemeentelijke financiën in een enkele algemene directie verenigd werden. De Minister onderstreept het feit dat hij door de afschaffing van een betrekking van directeur generaal op gebied van rationalisatie het goede voorbeeld gegeven heeft.

II. — Problèmes particuliers.

1°) Centres régionaux de défense contre l'incendie.

Un membre a demandé si les communes ayant adhéré à un centre ne devraient pas contribuer aux frais de construction et de location des locaux où le centre est établi. Actuellement les communes n'interviennent que pour le matériel et pour l'équipement. Il n'est pas équitable que la commune où est établi le centre, supporte seule les charges immobilières.

Le Ministre pense que le loyer et les frais d'entretien des bâtiments où sont établis les services d'incendie, sont compris dans les contrats conclus avec les communes avoisinantes. Mais il va sans dire que ces communes n'ont pas à intervenir dans les dépenses d'investissement de la commune où se trouve le centre, ce capital restant la propriété de celle-ci.

2°) Cadres du personnel communal.

Un membre signale que le problème des cadres du personnel communal n'est pas encore résolu, bien que la loi du 14 février 1961 (« loi unique ») ait disposé que, sous l'approbation du Roi, le conseil communal pouvait fixer le cadre et les conditions de recrutement et d'avancement des agents de la commune (art. 65). Quoi qu'il en soit, des années passent avant que le pouvoir central ne prenne une décision au sujet de la délibération d'un conseil communal concernant le recrutement d'un nouvel agent. Les communes ont, en ce domaine, à affronter une méfiance morbide de la part de l'autorité tutélaire, de sorte que, sur ce point également, le principe de l'autonomie communale est devenu un vain mot. Le membre exprime l'opinion que la loi ou le Roi devrait établir le cadre, à l'intérieur duquel les communes seraient libres de décider de ce qui se révèle nécessaire en matière de personnel.

Le membre déplore également l'exigence d'une double approbation par le pouvoir central : à savoir, une première décision autorisant la commune à recruter un agent et une seconde décision portant sur le statut pécuniaire de cet agent. L'autorisation de recruter doit, selon le membre, impliquer l'autorisation de fixer le statut pécuniaire.

Le Ministre répond que son département a approuvé un grand nombre de délibérations de conseils communaux tendant à modifier les cadres du personnel. On ne peut parler d'un refus systématique. Pour le reste, le Ministre se rallie aux suggestions du membre et déclare que cette affaire sera réglée par le projet de loi relatif à la décentralisation et à la déconcentration. Ce projet de loi établira les *règles générales* que les communes observeront en ce qui concerne les cadres de leur personnel; de l'intérieur de ces limites, les communes pourront apprécier elles-mêmes ce qui se révèle nécessaire en matière de personnel. Dès cet instant, ces décisions ne seront plus assujetties à la tutelle d'approbation, mais elles seront éventuellement soumises à la tutelle d'annulation, au cas où elles s'écarteraient des normes établies par le Roi.

Le Ministre est également d'avis qu'il convient de traiter simultanément la question de la modification des cadres et celle des barèmes. Cette conviction s'est reflétée dans la structure même de son département, puisque les services des affaires provinciales et communales et les services des finances provinciales et communales y ont été groupés en une même direction générale. Le Ministre met l'accent sur le fait qu'il a donné le bon exemple en matière de rationalisation en supprimant un poste de directeur général.

3°) *Vervoer van de kiezers.*

Een lid heeft gevraagd of het stelsel van de toekenning van de vervoerbewijzen aan de kiezers niet zou kunnen worden vereenvoudigd.

Kunnen de kiezers bv. van het vervoer niet genieten op eenvoudig vertoon van hun oproepingsbrief?

De Minister heeft geantwoord dat men terzake niet mag improviseren.

Het door het lid voorgesteld stelsel zou bijvoorbeeld de controle onmogelijk maken.

* * *

Bespreking van de artikelen van de tabel.*Art. 17. — Vaste Commissie voor Taaltoezicht.*

Een lid heeft inlichtingen over de werking van de Vaste Commissie voor Taaltoezicht gevraagd.

De Minister heeft het volgend antwoord verstrekt :

Bij de wet van 2 augustus 1963 is bepaald dat de voorzitter van de Vaste Commissie voor Taaltoezicht door de Kamer van Volksvertegenwoordigers aangewezen wordt en dat de leden van de commissie door de Koning worden benoemd onder de door de Kamer van Volksvertegenwoordigers voorgedragen kandidaten.

Op 12 maart 1964 wees de Kamer de voorzitter aan en stelde zij de kandidaat-commissieleden voor.

Op 23 maart 1964 werden de leden van de Commissie op voorstel van de Minister van Binnenlandse Zaken bij koninklijk besluit benoemd :

Bij de oprichting van een nieuwe dienst wordt het personeel meestal in de gelegenheid gesteld, zich geleidelijk met zijn nieuwe opdracht vertrouwd te maken, zodat ook het administratief apparaat geleidelijk kan worden uitgebreid.

De Vaste Commissie voor Taaltoezicht kreeg reeds vanaf haar instelling zulk een groot aantal problemen te behandelen, dat een buitenstaander zou hebben kunnen wanen dat de commissie heel wat moeite had om van wal te steken.

De Minister geeft echter de verzekering dat hij niets onverlet laat om de commissie in staat te stellen zo vlug mogelijk haar taak aan te vatten.

Hij heeft dan ook onmiddellijk lokalen en personeelsleden van zijn eigen ministerieel kabinet ter beschikking van de commissie gesteld.

Inmiddels werd de personeelbezetting van de Commissie voor Taaltoezicht vastgesteld bij de koninklijke besluiten van 17 maart 1964 en 29 juli 1964.

De leden van het leidinggevend personeel, namelijk twee inspecteurs-generaal, twee hoofdinspecteurs en twee adviseurs, hebben hun ambt reeds verscheidene maanden geleden aanvaard; zij zijn gekozen onder de bekwaamste ambtenaren van het departement.

Wat het ondergeschikt personeel betreft, dient onderscheid gemaakt te worden tussen het personeel dat bij bevordering benoemd wordt en het personeel dat pas in dienst wordt genomen.

Voor de eerste groep zijn alle administratieve formaliteiten vervuld.

3°) *Transport des électeurs.*

Un membre a demandé s'il n'était pas possible de simplifier le système d'octroi de tickets de transport aux électeurs.

Les électeurs ne pourraient-ils, par exemple, bénéficier du transport sur simple présentation de leur convocation ?

Le Ministre a répondu qu'il ne peut être improvisé en la matière.

Le système proposé par le membre rendrait notamment impossible tout contrôle.

* * *

Discussion des articles du tableau.*Art. 17. — Commission permanente de contrôle linguistique.*

Un membre a demandé des renseignements concernant le fonctionnement de la Commission permanente de contrôle linguistique.

Le Ministre a fourni la réponse suivante :

La loi du 2 août 1963 a prévu que le président de la Commission permanente de contrôle linguistique serait désigné par la Chambre des Représentants et que les membres de la commission seraient nommés par le Roi, parmi les candidats présentés par la Chambre des Représentants.

Le 12 mars 1964, la Chambre des Représentants a procédé à la désignation du Président et aux présentations des candidats, membres de la Commission.

Le 23 mars 1964, sur la proposition du Ministre de l'Intérieur, les membres de la Commission ont été nommés par arrêté royal.

Lors de la création d'un nouveau service, le personnel a, le plus souvent, la possibilité de s'assimiler progressivement la nouvelle matière et l'appareil administratif peut dès lors également s'étendre progressivement.

Dès sa création, la Commission permanente de contrôle linguistique a été confrontée avec tel nombre de problèmes qu'un profane pourrait facilement croire que la commission connaît un départ difficile.

Le Ministre assure qu'il met tout en œuvre pour permettre à la commission de fonctionner rapidement.

Ainsi, il n'a pas hésité à mettre immédiatement à sa disposition des locaux et du personnel de son cabinet ministériel.

Entretemps, le cadre du personnel de la Commission de contrôle linguistique a été fixé par les arrêtés royaux des 17 mars 1964 et 29 juillet 1964.

Le personnel dirigeant, notamment : 2 inspecteurs généraux, 2 inspecteurs en chef et 2 conseillers, est en fonction depuis plusieurs mois déjà et a été choisi parmi les meilleurs fonctionnaires dont disposait le département.

En ce qui concerne le personnel subalterne, il y a lieu de distinguer le personnel à nommer par voie de promotion et le personnel qui doit être recruté.

Pour le premier groupe, toutes les formalités administratives ont été accomplies.

Een vertaler-tolk;
1 onderbureauchef;
1 redacteur;
2 klerken-stenotypisten;
1 klerk en 2 autobestuurders, zijn reeds aangewezen.

De overige personeelsleden, namelijk :

2 inspecteurs;
1 vertaler;
1 bestuurssecretaris;
1 redacteur;
1 klasseerder;
3 boden-kamerbewaarders.

zullen onverwijld worden benoemd.

Voor de tweede groep moet de aanwerving geschieden via het Vast Wervingssecretariaat, wat vanzelfsprekend meer tijd vergt.

Die tweede groep omvat :

1 vertaler-revisor;
2 klerken-stenotypisten;
1 klerk;
2 klerken-typisten;
1 telefonist(e).

Het was niet gemakkelijk om geschikte gebouwen te vinden voor de Commissie en haar administratieve diensten.

Ter zake is trouwens de minister van openbare werken bevoegd.

De aanpassing van het gebouw en de inrichting van de kantoren worden met bekwame spoed voortgezet en schikkingen zijn getroffen opdat de Commissie nog vóór het einde van dit jaar over haar eigen lokalen zou kunnen beschikken.

Hoewel de Vaste Commissie voor Taaltoezicht wegens materiële beperkingen moeilijk is gestart, geeft de Minister tot besluit de verzekering dat alle middelen zijn aangewend opdat de Commissie de haar toevertrouwde taak naar behoren zou kunnen vervullen.

Art. 22.

Art. 22. — Toelagen voor het onderwijs, de opvoeding en de schone kunsten.

Een lid heeft de steun gevraagd van de Minister voor de zogenaamde sneeuwklassen; dit zijn klassen die door sommige gemeenten gedurende bepaalde perioden in de bergstreken georganiseerd worden.

Hij vraagt dat een symbolisch krediet zou uitgetrokken worden als erkenning van het sociaal nut van deze klassen.

De Minister antwoordt dat hij het initiatief van de sneeuwklassen ten volle steunt en dat hij desbetreffend contact zal opnemen met de Minister van Nationale Opvoeding en Cultuur.

Art. 24.

Art. 24-13. — Toelagen aan de gemeenten op wiens grondgebied werklieden van vreemde nationaliteit verblijven die in de steenkolenmijnen arbeiden.

Een lid heeft vastgesteld dat het krediet van 12.000.000 frank geschrapt werd. Hij vraagt dat het opnieuw op de begroting zou uitgetrokken worden.

1 traducteur-interprète;
1 sous-chef de bureau;
1 rédacteur;
2 commis-sténo-dactylographes;
1 commis, et 2 conducteurs d'auto, sont déjà désignés.

La nomination des autres membres du personnel, à savoir :

2 inspecteurs;
1 traducteur;
1 secrétaire administratif;
1 rédacteur;
1 classeur.
3 messagers huissiers.

sera réalisée incessamment.

Pour le deuxième groupe, les recrutements doivent s'effectuer par l'intermédiaire du Secrétariat permanent au recrutement, ce qui exige évidemment un laps de temps plus étendu.

Ce second groupe comprend :

1 traducteur-reviseur;
2 commis sténo-dactylographes;
1 commis;
2 commis dactylographes;
1 téléphoniste.

Il n'a pas été aisé de trouver les bâtiments appropriés pour y installer la Commission et ses services administratifs.

C'est d'ailleurs le Ministre des Travaux publics qui est compétent en la matière.

Les travaux nécessaires à l'aménagement du bâtiment et l'installation des bureaux sont poursuivis en toute diligence et les dispositions nécessaires sont prises afin que la Commission puisse encore disposer de ses propres locaux avant la fin de l'année.

Pour terminer, le Ministre donne l'assurance que, bien que la Commission permanente de contrôle linguistique ait débuté dans des circonstances difficiles imputables aux restrictions d'ordre matériel, tout a néanmoins été mis en œuvre pour permettre à la Commission de remplir, comme il convient, la tâche lui confiée.

Art. 22.

Art. 22. — Subvention pour l'enseignement, l'éducation et les beaux-arts.

Un membre a demandé l'appui du Ministre en faveur des classes dites de neige, c'est-à-dire les classes que certaines communes organisent en région montagneuse, pendant certaines périodes.

Il demande l'inscription d'un crédit symbolique, par lequel serait reconnue l'utilité sociale de ces classes.

Le Ministre répond qu'il appuie pleinement l'initiative en faveur des classes de neige et qu'il prendra contact à ce sujet avec le Ministre de l'Éducation nationale et de la Culture.

Art. 24.

Art. 24-13. — Subsides aux communes sur le territoire desquelles résident des ouvriers de nationalité étrangère travaillant dans les charbonnages.

Un membre a constaté la suppression du crédit de 12.000.000 de francs. Il demande que celui-ci soit réinscrit au budget.

De Minister wijst erop dat de wet van 6 juli 1953 op 31 december 1964 vervalt (ingevolge de wet van 30 juni 1963). Volgens die wet was het verboden gemeentebelastingen te heffen op de logeerhuizen waarin vreemde ondergrondse mijnwerkers gevestigd zijn. Daarom werd aan die gemeenten een compensatoire vergoeding verleend van 300 frank per ondergrondse mijnwerker. Thans verwerven die gemeenten opnieuw het recht die logeerhuizen te belasten. Om het krediet terug in te voeren moet dus de wet van 6 juli 1953 opnieuw verlengd worden. Op aandringen van verschillende leden verklaarde de Minister dat hij hieromtrent contact zal opnemen met de Minister van Economische Zaken.

Art. 25-1°. — *Samenvoeging van gemeenten.*

Een lid vraagt waarom slechts een symbolisch krediet van 1.000 frank uitgetrokken wordt voor de buitengewone hulp-gelden aan de nieuwe gemeenten die ingevolge de fusie-procedure van de wet van 14 februari 1961 tot stand gekomen zijn, met het oog op de gehele of gedeeltelijke aanzuivering van hun passief of met het oog op de dekking van buitengewone lasten.

De Minister heeft in zijn antwoord verwezen naar het verantwoordingsprogramma (zie p. 32 van de begroting). Het verlenen van een hulp-geld kan slechts beslist worden na een grondig onderzoek van de financiële toestand van de nieuwe gemeenten. Daar er nu nog geen enkel krediet tot aanzuivering van een passief te voorzien is, wordt het symbolisch krediet van 1.000 frank behouden.

* * *

Vóór de stemming over de artikelen verklaarde een lid dat zijn goedkeuring van artikel 24-1 betreffende het Fonds der gemeenten gekoppeld is aan de belofte die de Minister gedaan heeft om de financiële toestand van de gemeenten opnieuw te doen onderzoeken.

De artikelen van het wetsontwerp en van de tabel betreffende de kredieten inzake Binnenlandse Zaken werden met veertien tegen twee stemmen aangenomen.

De Verslaggever,

J. VAN DEN EYNDE.

De Voorzitter a. i.,

R. DE COOMAN.

Le Ministre signale que la loi du 6 juillet 1953 cesse ses effets le 31 décembre 1964 (en vertu de la loi du 20 juin 1963). Cette loi avait interdit les taxes communales sur les maisons de logement où s'étaient établis des mineurs du fond, de nationalité étrangère. C'est pourquoi une indemnité compensatoire de 300 francs par mineur du fond avait été accordée à ces communes. Aujourd'hui, ces communes recouvrent le droit de taxer ces maisons de logement. Pour que le crédit puisse être prévu au budget, il faut que soit prorogée la loi du 6 juillet 1953. Se rendant aux instances de plusieurs membres, le Ministre a déclaré qu'il prendrait contact à ce sujet avec le Ministre des Affaires économiques.

Art. 25-1°. — *Fusion de communes.*

Un membre demande pourquoi il n'a été prévu qu'un crédit symbolique de 1.000 francs à titre d'aide exceptionnelle aux nouvelles communes, dont la création est due à la procédure de fusion instaurée par la loi du 14 février 1961, en vue de l'apurement total ou partiel de leur passif ou de la couverture de charges exceptionnelles.

Dans sa réponse le Ministre a renvoyé au programme justificatif (voir p. 32 du budget). L'octroi d'une aide ne peut être décidé qu'après examen approfondi de la situation financière des nouvelles communes. Aucun crédit ne devant être prévu actuellement pour l'apurement d'un passif, le crédit symbolique de 1.000 francs est maintenu.

* * *

Avant le vote des articles, un membre a déclaré qu'il subordonnait l'approbation de l'article 24-1 relatif au Fonds des communes à la promesse du Ministre de faire réexaminer la situation financière des communes.

Les articles du projet de loi et du tableau relatifs aux crédits afférents à l'Intérieur ont été adoptés par 14 voix contre 2.

Le Rapporteur,

J. VAN DEN EYNDE.

Le Président a. i.,

R. DE COOMAN.